

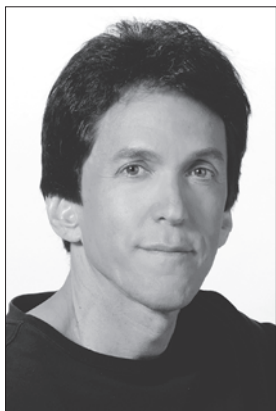
С Е Р И Я • П О З Н А Й С Е Б Е С И

МИЧ АЛБОМ

Първият
телефонен разговор
с небето

ПЪРВИЯТ
ТЕЛЕФОНЕН РАЗГОВОР
С НЕБЕТО

МИЧ АЛБОМ е прочут писател, драматург и журналист, носител на много награди. Автор е на пет бестселъра, оглавили класацията на „Ню Йорк Таймс“, а от книгите му са продадени над тридесет и четири милиона екземпляра, преведени на четиридесет и два езика по целия свят. *Вторници с Мори*, останала четири години на върха на класацията, е най-популярният мемоар на всички времена.

Албом е създател на седем благотворителни организации, сред които първата клиника за бездомни деца в Америка. Ръководи и приют в Порт-о-Пренс в Хаити. Живее със съпругата си Джанин в предградията на Детройт.

Любимият на читателите автор на бестселърите *Вторници с Мори* и *Пет срещи в рая* ни поднася най-вълнуващата си и магична творба: загадка, която се развива с всяка следваща страница, и същевременно – роман-медитация за силата на връзките между хората.

Една сутрин в малкото градче Колдуотър в Мичиган започват да звънят телефони. Гласовете отсреща твърдят, че се обаждат от небето. Дали това е най-голямото чудо на всички времена? Или жестока измама? Новината за странните обаждания плъзва и множество хора се стичат в Колдуотър, за да участват в събитията.

По същото време от затвора излиза изпадналият в немилост пилот Съли Хардинг, който намира родния си град обхванат от „треска за чудеса“. Дори малкият му син носи телефон играчка, с надеждата да разговаря с майка си, която е на небето. Водейки ни плавно от епохата на изобретяването на телефона през 1876 г. към света, достигнал ново ниво на комуникации, Мич Албом ни увлича в спиращо дъха приключение, изпълнено с неустова надежда. Романът е виртуозен разказ за любовта, историята и вярата.

С Е Р И Я • П О З Н А Й С Е Б Е С И •

МИЧ АЛБОМ

Превод от английски Ирина Манушева

Първият
телефонен разговор
с небето

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 02 988 01 93

Mitch Albom
THE FIRST PHONE CALL FROM HEAVEN

Copyright © 2013 Asop, Inc.

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2016
© Ирина Манушева, превод, 2016
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2016

ISBN 978-954-474-726-8

*На Деби –
виртуоз на телефона,
чийто глас
ни липсва всеки ден.*

*Седмицата,
в която се случи*

В ДЕНЯ, КОГАТО светът получи първото си телефонно обаждане от небето, Тес Рафърти разопаковаше кутийка чай във филтри.

Зърррррр!

Заби нокът в полиетиленовата опаковка, без да обръща внимание на звъненето.

Зърррррр!

Пгхна показалеца си в издутата част отстрани.

Зърррррр!

Най-после успя да го разкъса, свали опаковката и я смачка в шепата си. Знаеше, че ако сега не вдигне слушалката, ще се включи телефонният секретар.

Зър.....

— Ало?

Твърде късно.

— Ех, това нещо — измърмори тя. Чу прещракването на апарата върху кухненския плот и изслуша съобщението.

„Здравейте, свързахте се с Тес. Оставете името и телефона си. Ще ви се обадя при първа възможност. Благодаря ви.“

Кратко изписукване. Пращене. А после:

— *Мама е... трябва да ти кажа нещо.*

Тес остана без дъх. Слушалката падна от пръстите ѝ.

Майка ѝ беше починала преди четири години.

Зърррррр!

Второто обаждане едва се чу сред шумната препирня в полицейския участък. Някакъв чиновник беше спечелил двadesет и осем хиляди долара от лотарията и трима полицаи спореха какво биха направили с подобен късмет.

— Плащаш си сметките.

— Точно това *не* правиш.

— Яхта.

— Плащаш си сметките.

— Не и аз.

— Яхта!

Зърррррр!

Джак Селърс, началникът, влезе в малкия си кабинет.

— Ако си платиш сметките, просто ще се натрупат нови — рече той. Мъжете продължиха да спорят, докато Селърс вдигаше слушалката.

— Полицейски участък Колдуотър, Селърс на телефона.

Пращене. Последвано от младежки глас:

— *Татко?... Роби е.*

Изведнъж другите гласове изчезнаха.

— Кой, по дяволите, се обажда?

— *Аз съм щастлив, татко. Не се притеснявай за мен.*

Коремът му се сви. Спомни си последния път, когато видя сина си — гладко избръснат, с къса войнишка прическа — да преминава през охраната на летището на път за третата си мисия.

Последната му мисия.

— Не може да си ти — прошепна Джак.

Зърррррр!

Пастор Уорън избърса слюнката от брадичката си. Беше задрямал на дивана си в баптистката църква „Жътва на надеждата“.

Зърррррр!

— Игвам.

Той с мъка се изправи. Църквата беше сложила звънец пред кабинета му, защото на осемдесет и две години слухът му вече отслабваше.

Зърррррр!

— Пасторе, Катрин Йелин е. Побързайте, моля ви!

Той закуцуква към вратата и я отвори.

— Здравей, Ка...

Тя обаче бързо мина покрай него. Беше с полуразкопчано палто, а рижата ѝ коса беше разрошена, като че

ли е излетяла набързо от къщи. Седна на дивана, надигна се неспокойно, после пак седна.

— Моля ви, да не помислите, че съм луда.

— Не, мила...

— Даян ми се обади.

— Кой ти се обади?

— Даян.

Уорън усети как главата го заболява.

— Покойната ти сестра се обади?

— Тази сутрин. Вдигнах телефона и...

Тя стисна чантичката си и заплака. Уорън се почувства гали да се обади на някого за помощ.

— Каза ми да не се тревожа — изхлипа Катрин. — Каза, че е намерила покой.

— Значи е било сън?

— Не! Не! Не беше сън! *Аз говоря със сестра си!*

По бузите ѝ се стичаха сълзи и капеха по-бързо, отколкото успяваше да ги избърше.

— Говорили сме за това, мила...

— Знам, но...

— Тя ти липсва...

— Да...

— И си разстроена.

— Не, пасторе! Тя ми каза, че е на *небето*... Не разбирате ли?

Катрин се усмихна — с блажена усмивка, каквато Уорън никога не бе виждал на лицето ѝ.

— Вече не ме е страх от нищо — каза тя.

Зърррррр!

Чу се звънецът на охраната и тежката порта на затвора се плъзна по релсата си. Оттам излезе висок широкоплещест мъж на име Съливан Хардинг, като пристъпваше бавно и с наведена глава. Сърцето му биеше лудо – не от възмущение от свободата, а от страх, че някой може да го дръпне обратно вътре.

Напред. Напред. Погледът му беше забит във върховете на обувките. Вдигна очи, едва когато чу друг шум по чакъла – леки стъпки, които бързо се приближаваха.

Джулс.

Синът му.

Усети как две малки ръчички обвиват краката му, почувства собствените си ръце, заровени в кърдравата коса на момченцето. Видя родителите си – майка му носеше синя ветровка, баща му беше със светлокафяв костюм – и лицата им се сгърчиха, когато всички заедно се прегърнаха. Беше хладно и мрачно, улицата беше хлъзгава от дъжда. Само съпругата му липсваше, но отсъствието ѝ бе по-силно от всяко присъствие.

Искаше му се да каже нещо дълбокомислено, но от устните му се отрони само шепот:

– Да тръгваме.

След миг колата им изчезна по пътя.

Това беше денят, в който светът получи първото си телефонно обаждане от небето.

А какво се случи после, зависи от това, в какво вярвате.